

เสริมทักษะพื้นฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ ๑
ชุด อ่านคล่อง เขียนได้ ใช้เป็น เล่ม ๑๒

๖๖ ยอดนักร้อง จ๊กจั่น พงไฟ

โดย ชิตี ศรีสุวรรณ

คำนำ

หนังสือชุด เสริมทักษะพื้นฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ ๑ ชุด อ่านคล่อง เขียนได้ ใช้เป็น นี้ พัฒนามาจากชุด ผูกเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยด้วย นิทาน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ ๑ ซึ่งพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยในฉบับปรับปรุงใหม่นี้ ได้เพิ่มเติมเนื้อหาและแบบฝึกหัด พร้อมภาพประกอบสีสวยงามทั้งเล่ม เป็นนวัตกรรมสำหรับ เสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนด้านภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน โดยกำหนดสาระการเรียนรู้ไว้ ๕ สาระด้วยกัน คือ

สาระที่ ๑ การอ่าน

สาระที่ ๒ การเขียน

สาระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด

สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษา

สาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม

หนังสือชุดนี้ ผู้เขียนมุ่งหวังให้เป็นแบบอย่างในการผลิตนวัตกรรมเพื่อการสอนสำหรับ ครู – อาจารย์ หรือผู้ปกครองนำไปสอนซ่อมเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยให้กับลูกหลานได้ เพราะ มีเนื้อหาสาระและแบบฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ครบทั้ง ๕ สาระ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย บุคลิกภาพ รวมถึงทักษะด้านต่างๆ เช่น ทักษะทางสังคม จริยธรรม คุณธรรม อีกทั้ง ค่านิยมอันดีงาม ในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด เพราะมีการบูรณาการ ในกลุ่มสาระเดียวกันนำไปสู่กลุ่มสาระอื่นๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น การสัมพันธ์กับกลุ่มสาระอื่นเป็นไปตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความต้องการทางสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และเป็นผู้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ขณะเดียวกันก็ทำให้ สังคมเป็นสุขด้วย

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

จากผู้เขียนถึงครูผู้สอนและผู้ปกครอง

การเรียนรู้ภาษาไทยเป็นพื้นฐานสู่การที่จะเรียนรู้กลุ่มสาระอื่นๆ หากผู้เรียนไม่มีทักษะการใช้ภาษาไทยแล้ว จะเกิดปัญหาต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างยิ่ง จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องคิดค้นสื่อหรือนวัตกรรมต่างๆ เข้ามาช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น แนวทางการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยนิทานเป็นหนทางหนึ่งที่ครูผู้สอนและผู้ปกครองจะช่วยให้ลูกศิษย์หรือลูกหลานได้ฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด การดู การอ่าน และการเขียน เพราะนิทานให้ความบันเทิง ความสนุกสนาน และแฝงไว้ด้วยข้อคิด คุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม หล่อหลอมจิตใจให้ผู้เรียนเป็นคนดี

หนังสือชุด เสริมทักษะพื้นฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ ๑ ชุด อ่านคล่อง เขียนได้ ใช้เป็น เหมาะที่ผู้ปกครองจะมีไว้ให้ลูกหลานได้อ่าน เพื่อสละบันเทิง และทำกิจกรรมทำย่เล่ม เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วจากในโรงเรียน บุตรหลานของท่านจะได้ใช้เวลาว่างสำหรับการเรียนรู้ภาษาไทยให้เกิดทักษะและเข้าใจในการเรียนรู้ภาษาไทยยิ่งขึ้น

ผู้เขียนขอโน้มคารวะครู - อาจารย์ผู้สอน และผู้ปกครองที่มองเห็นประโยชน์ของชุดฝึกเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยนี้ และได้นำไปใช้กับศิษย์และลูกหลาน เพื่อดำรงไว้ซึ่งภาษาไทยอันเป็นมรดกของชาติไทยเราตลอดไป

ด้วยความขอบคุณยิ่ง
โชติ ศรีสุวรรณ

จักจั่น ยอดนักร้องพงไพร

จักจั่นนักร้องแห่งป่าดิบแล้ง ผ่านเสียงเพลงรักจับติดต่อกันหลายเพลงแล้ว มันได้ชื่อว่ายอดนักร้องแห่งป่าดิบแล้ง และป่าอื่นๆ ล้วนมีจักจั่นยอดนักร้อง จักจั่นเป็นนักร้องแห่งฤดูร้อน หากได้ยินจักจั่นร้องเพลงขึ้นที่ใด พวกแมลงทั้งหลายก็จะรู้ว่า ฤดูแห่งความแห้งแล้งได้มาเยือนอีกแล้ว ต้นไม้ทั้งเล็กและใหญ่ต่างผลัดใบ ต้นคูนออกดอกเหลืองงามเป็นพวงช่อระย้าย่อย จักจั่นชอบมาร้องเพลงที่กิ่งต้นคูน กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกคูนลอยไปตามลม พร้อมเสียงเพลงรักของจักจั่นหนุ่มที่บอกรักจักจั่นสาวที่แอบซ่อนอยู่บนกิ่งมะค่าโมง จักจั่นสาวยังไม่ยอมบอกรักกับยอดนักร้องแห่งป่าดิบแล้ง จักจั่นสาวต้องการจะอยู่ดูความงามป่าดิบในฤดูแล้ง รอให้ใกล้ฤดูฝนก่อน เพราะดอกคูนที่สวยงามนั้นมีมนตร์ขลังที่จักจั่นสาวอยากอยู่ไปอีกนานๆ ก่อนจะวางไข่ แล้วชีวิตของมันก็จะจบลงตรงนั้น

จักจั่นหนุ่มพร้อมกีตาร์คู่ใจตระเวนร้องเพลงรักทั่วแนวป่า จนหมดที่กำลังทำงานขนอาหารอยู่พากันขุ่นเคือง

“นี่พ่อจักจั่นหนุ่ม มัวแต่เพลินร้องเพลงไปวันๆ ไม่เตรียมเก็บอาหารไว้กินในฤดูหนาวที่ขาดแคลนบ้างรึไง” พวกมดอดหมั่นไส้ไม่ไหวตะโกนขึ้นไป

จักจั่นหนุ่มยอดนักร้องเผลอหน้าหล่อเหลาลงมามอง หลังจากชะงักเพลงไว้แค่นั้นก่อน

“แม่มดสาวเจ้า...ช่างไม่มีอารมณ์สุนทรีย์เอาเสียเลย อุตส่าห์มาร้องเพลงให้

ฟัง หยุดงานแล้วมานั่งฟังเพลงจากนักร้องรูปหล่ออย่างฉันดูบ้าง จะได้รู้ว่าโลกนี้น่ารื่นรมย์แค่ไหน วันๆ เอาแต่ทำงานๆ โอ๊ย! น่าเซ็งออก”

“มัวแต่ร้องเพลง เดียวก็ท้องแข็ง ฤดูหนาวจะกินอะไร” มดว่า

“โอ๊ย! ฤดูหนาวยังเหลืออยู่อีกไกล มา...มา...มาเต้นรำกัน จะร้องเพลง เล่นกีตาร์ให้เต้นรำ...เต้นรำ...อย่างนี้สนุกจริงๆ”

จ๊กจั่นหนุ่มลุกขึ้นเกากีตาร์ด้วยจังหวะเร่งเร้า เข้าทำนองเพลงเร็วแล้วเต้นรำไปด้วย

“นี่ ไปร้องที่อื่นเถอะ พวกเราจะทำงาน” มดงานสาวตะโกน

“อุตสำหรับทั้งร้องทั้งเต้นเล่นกีตาร์ให้ดู ยังไม่สนอีก ก็บอกแล้วไงว่า ฤดูหนาวยังอีกนาน” จ๊กจั่นหนุ่มย้าคำ และพูดต่อมาว่า “ไม่เห็นจะต้องทำงานเตรียมอาหารให้เหนื่อยแรง ละงานมาเต้นรำกันก่อนเถอะน่า” จ๊กจั่นหนุ่มไม่ลดละความพยายาม

“ฤดูมีอาหารมากมายไม่เตรียมเก็บไว้ มัวแต่เพลินเรื่องไร้สาระ ถ้าฤดูหนาวมาถึง อย่าโชเซมาขออาศัยหลบหนาวและขอกินอาหารก็แล้วกัน” พวกมดว่า

“ไม่...ไม่หรอก จ๊กจั่นหนุ่มนักร้องตัวนี้จะไม่ขออาหารกิน ไม่ขอที่อยู่หลบลมหนาวเหมือนจ๊กจั่นกิ๊กก๊อกที่อยู่ในนิทานตัวนั้นแน่นอน”

“เออ...พวกเราจำหน้าจ๊กจั่นนักร้องไว้ ว่าหน้าหนาวจะมาขอหลบหนาวและขออาหารกินรีเปล่า” มดสาวบอกพวกพ้องแล้วก็ก้มหน้าทำงาน โดยไม่ใส่ใจเจ้าจ๊กจั่นนักร้องแห่งป่าดิบแล้งอีก

เจ้าจ๊กจั่นหนุ่มพร้อมกีตาร์คู่ใจบินออกไปจากที่นั่น กลิ่นหอมดอกกุหลาบดอกไม้แห่งลมแล้ง ทำให้มันมาถึงต้นคูนที่ยืนต้นสยายช่อดอกเล่นลมอย่างไม่อาทรแสงแดดแผดเปรี้ยงเที่ยงวัน แถมยังมีไก่เรียกจ๊กจั่นหนุ่มแว่ก่อน

“จ๊กจั่นหนุ่มแว่ก่อนสิ ฉันรอเธออยู่ที่เดียว” ต้นคูนดอกงามส่ายพวงดอกสีเหลืองเชื้อเชิญ

“เออ...อย่างนี้ค่อยพูดเสนานะหนูน้อย สมกับเป็นดอกไม้ลมแล้งผู้มีอารมณ์ดี ชอบใจนะดอกคูนช่อเหลือง ฉันชอบสีดอกของเธอเหลือเกิน” จ๊กจั่นหนุ่มพูด

“เธอชอบดอกสีเหลืองของฉันไหม” ต้นคูนถาม

“ชอบ...ชอบมากเลย ฉันเพิ่งผลจากพวกมดบ้านมาเจอเธอ อารมณ์ฉันสดชื่นหายหงุดหงิดเลย”

“แน่ะ เธอพูดไม่สุภาพแล้วนะ” คุณสีเหลืองตึง

“ขอโทษ มดพวกนั้นขยันจนน่าหงุดหงิด ฉันตั้งใจจะร้องเพลงให้พวกเขา ฟังก็ไม่สนใจ ข้าไล่ฉันมานี้ละ พวกเขาไม่มีอารมณ์สุนทรีย์เอาเสียเลย”

“พวกมดนั้น เขาขยันน่าเอาเป็นเยี่ยงอย่างเหมือนกันนะ เออ เธอร้องเพลง ให้ฉันฟังดีกว่า เธอจะได้ไม่อารมณ์เสีย”

“อย่างนี้ค่อยพูดกันรู้เรื่องหน่อย เธอเป็นดอกไม้ล้มล้างอารมณ์ดีจริงๆ ฉัน ร้องเพลงให้ฟัง เธอจะเต้นรำไปด้วยก็ได้นะ”

จ๊กจั่นหนุ่มบอกแล้วเกากีตาร์คู่ใจเป็นเพลงทำนองช้าๆ

ช่อคุณเหลืองงาม

ไหวพวงตามลม

ดอกไม้งามสม

เล่นลมแล้งแกว่งไกว

ต้นคุณไกวช่อดอกเหลืองเป็นพวงตามจังหวะเพลง ไม่สนใจแม้อากาศแห่ง ฤดูแล้งจะร้อน ดอกคุณไม่เคยเหี่ยวเฉา แม้ลมแล้งจะพัดแรงจนพวงดอกเหลือง ส่ายไปมาเข้ากับจังหวะเพลงของจ๊กจั่นหนุ่ม จนเพลงจบลงไปสองเพลง...สาม เพลง...สี่เพลง

“ยอดเยี่ยมไปเลย! เธอร้องเพลงคลอกีตาร์ได้ไพเราะมาก” ต้นคุณเรีงรำ ชมไม่ขาดปาก

“ขอบใจที่ชม” จ๊กจั่นตอบรับ

“คุณสีเหลืองก็เต้นรำสวยมาก สวยจนฉันไม่อยากคิดถึงมดงานพวกนั้น”

ระหว่างนั้น มีเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังมาจากต้นดอกไม้เฒ่าซึ่งยืนต้น ไม่ไถลนั้ก ไม้เฒ่าก็เป็นต้นไม้ผลัดใบออกดอกในฤดูลมแล้ง ดอกมีสีขาวนวล เมื่อ บานเต็มที่จะมีสีเหลืองอ่อนๆ แล้วร่วงจากต้น ชื่อไม้เฒ่า...แต่ดอกหอมหวาน ชื่อ ต้นช่างไม่สมกับกลิ่นดอกเลย

“เออลูกฉันมา! อย่า...อย่าเออลูกฉันไป!” เสียงตะโกนอย่างตื่นตระหนก ลงท้ายร้องขอความช่วยเหลือ “ช่วยด้วย...ช่วยลูกฉันที!”

คุณดอกไม้เหลืองหยุดไกวช่อดอกงาม “เกิดอะไรขึ้นที่ต้นไม้เฒ่า”

“เป็นเสียงผีเสื้อนี่ ฉันจะไปดูหน่อยเพื่อช่วยได้” จ๊กจั่นหนุ่มบอกพลางกล่าว ลาต้นคุณ

“ขอบใจนะที่ให้พักฟัง ฉันไปก่อนละ”

“ระวังตัวด้วยนะจักจั่น” คุณดอกเหลืองร้องตามหลังอย่างเป็นห่วง
จักจั่นหนุ่มบินตรงมายังต้นไข่น้ำดอกสีขาวพราวในแสงแดดลมแล้ง แม่
ผีเสื้อปีกสีน้ำเงินเหลืองยืนส่งเสียงดัง ขณะจักจั่นหนุ่มไปถึงและร้องถาม

“เกิดอะไรขึ้น แม่ผีเสื้อ”

“ช่วยฉันที แม่ลงหาร่ำขโมยลูกฉันไป” แม่ผีเสื้อปีกสีน้ำเงินเหลืองขอ
ความช่วยเหลือพลางร้องไห้

“แม่ลงหาร่ำหรือ เอาละ...ฉันมองเห็นหลังไวๆ”

จักจั่นหนุ่มสะพายกีตาร์ไว้ข้างหลัง พลางปลอบโยนแม่ผีเสื้อ

“เธอหยุดร้องให้เถอะ ฉันจะรีบตามไปเอาลูกมาคืนให้”

ยอดนักร้องแห่งพงไพรบินพุ่งตามหลังเจ้าแมลงหาร่ำ ผู้ชอบขโมยตัว
หนอนลูกผีเสื้อไปไว้ในรัง แล้ววางไข่ไว้ในตัวหนอนสำหรับเป็นอาหารลูกของตน

“หยุดนะ! เจ้าแมลงหาร่ำ วางลูกผีเสื้อเสียดีๆ ก่อนที่ข้าจะจิ้มหมัดใส่
หน้าเจ้า” นักร้องหนุ่มแห่งดงดิบร้องขู่ มันบินขวางหน้าแมลงหาร่ำที่ชอบทำตัว
เป็นขโมยลูกชาวบ้าน

“หลีกทางข้านะ เจ้านักร้องกระจอก” แมลงหาร่ำตวาด ตาลุกโพล่ง

“ยังดีกว่าเจ้าที่ทำตัวเป็นแมลงวายร้าย ปล่อยลูกผีเสื้อซะดีๆ ข้าไม่อยาก
รังแกใคร”

“เจ้านั้นแหละหลีกทางข้า หลีกในของข้าทำให้เจ้าตายได้นะ”

“ข้าไม่กลัว! ถ้าเจ้าไม่ปล่อยเด็ก โดนหมัดข้าแน่”

“ไม่ปล่อย พวกนี้คืออาหารของลูกข้า” แมลงหาร่ำตะโกน

นักร้องแห่งป่าดิบแล้งปล่อยหมัดแรกออกไปกระแทกหน้าแมลงหาร่ำ
เต็มหมัด ร่างนั้นปลิวตีสีลังกาหล่นลงที่พื้น จักจั่นตามลงไป คราวนี้แมลงหาร่ำ